Стихотворения от Иван Николов

ТАЙНА

Бащите се карат и пият бира.
Вятърът - духа.
Водата - тече.
Пък аз ще ви кажа какво се
побира
в десния джоб на едно момче.
Три разноцветни копчета.
Три лимонадени топчета.
Дънце от счупена чашка.
Карфица за въдица.
Ластик за прашка.
Олющени снимки на някой
играч.
Стотинки за кино.
Билет за мач.
Телени рамки за очила.
Капак на писалка.
Фар от кола.
Парче тебешир.
И шушулка от боб.
А всичко останало -
в левия джоб!

ЗАЙО КОСМОНАВТ

– Зайо Байо, де така по пладне?
Как остави горския гъстак?
Вразуми се, вълк ще те
нападне…
Зайо Байо суче сур мустак
и отвръща само с къса дума:
– А бе, викат ме
на космодрума!
Телеграма съм
получил вчера -
искат да ме
пращат на
Венера.

А след Зайо иде
стрина Зайка…
И понеже е грижлива майка,
води свойте седем сиви зайчета
със опашчици - като
кравайчета.
Жив и здрав, нахранен с млада
шума,
крачи Зайо наш към
космодрума.
Там ще викне:
– Чичовци и лелки,
аз не искам грижи и любов…
Дайте ми едно чувалче зелки
и за полет вече съм готов!

СВЕТУЛКА

Накъде така се луташ,
накъде летиш така
ти, светулчице-светулко,
лъкатушна светлинка?
Мигар търсиш
да намериш
неразлюшкан
липов лист,
да се приютиш
на завет,
та сънят ти да
е чист?

Или бързаш преди мене
в тъмното да полетиш
там, където аз отивам -
моя път да осветиш?
Неспокоен вятър вее
и дърветата шумят,
и през сенките им бърза
нашият еднакъв път.
Ако искаш да ме водиш,
кацай в моята ръка
ти, светулчице-светулко,
дружелюбна светлинка.

ЦИРК

Гледай ти какво било!
Щъркел кара колело,
слон танцува със петел,
таралеж върви по тел,
носорог с балон се вдига
и гъсок разгръща книга.
Пее и преде на хурка
стогодишна костенурка.
А това е папагал -
пет езика овладял,
но забравил папагалски,
реч държи на папагалски.
Ръкопляска му с крила
бухал с черни очила.

ПОЕМА С МАГАРЕ

Иван Николов

1.
А сега ще ви кажа накратко
как започна и свърши
една драма
голяма…
Мама вика на татко,
татко вика на мама:
– Виж какво е капризно…
– Какво е злоядо…
– ...това глупаво наше дете!
– Да го пратим при баба…
– …и дядо.
– Там, на село…
– …дано порасте!
– С тая нежна и тъничка кожа…
– С тия нерви от градския шум…
– Прав си,
само на село ще може
да заякне по ръст и по ум!
– Мляко….
– Мед…
– Зеленчуци…
– Овошки…
– ... са полезни за всяко момче…
– Нека баба му пържи кокошки.
– Нека дядо му питки пече.

2.
– Да вървим,
закъснели сме даже! –
вика Слав и за път се гласи.
Ето:
майка му стяга багажа,
А баща му поръчва такси.
В девет куфара стринки и лели
трупат разни полезни неща:
единайсет дебели фанели,
три кожухчета /също дебели/,
седем шапки
и осем палта.
– Да не би да си гладничко, мами?
В тази мрежа баща ти е сбрал
девет хляба,
шест вида салами,
един бут
и кило кашкавал.
– Хайде, синко…
– Глътни аналгина!
– Много здраве на село.
– Мерси.
Свирна, скръцна, пое и замина
едно прашно зелено такси.

3.
Баба Жечка прескочи стобора,
дядо Слав
дотърча гологлав
и стовариха вчера на двора
девет куфара,
мрежа
и Слав.
А сега – едно слънце изгряло,
светят росни
цветя и треви
и момче – като сирене бяло –
без кожухче из двора върви.
И по два ли,
по три ли въпроса
то задава на дядо си в миг:
– Тези пуйки отде са и що са,
та говорят на френски език?
– Ух, какви са нахални свинете!
Аз им нося парче кашкавал
и ги спирам учтив:
„Извинете”,
а пък те ме напръскаха с кал.
– Не търпя недомлъвките, чу ли?
Обяснявай ми всичко по ред:
значи,
ти се обуваш с цървули,
а пък баба наряза марули
и ще прави салата с оцет?
– Престарава се баба ни Жечка,
гледам,
пали готварската печка,
гледам,
шета насам и натам…
Но защо скубе тази юрдечка?
Дядо, аз перушина не ям!
– Помня толкова работи щури,
а не съм проявил интерес
кой те тури
в такива потури?
Хайде, стига се мъчи…
Излез!
Дядо Славе,
разсеян ли, що си?
Изпуши една-две папироси
и недей се озърта смутен…
Още колко подобни въпроси
те очакват през днешния ден!

4.
Под домашната черга дебела
Слав поглежда,
угрижен на вид:
– Утре кой ще ни буди?
– Петела.
– Значи трябва да бъде навит.
Лятна заран. Под слънцето ярко
пеят птици,
бълбука река…
На гърба на магарето Марко
внук и дядо люлеят крака.
И вървят. И от дума на дума
разговорка попътна тече:
– Та какво ще превозваме?
– Гюма
с надоеното мляко, момче.
– Дядо, искам да питам, не си ли
изчислявал:
при този инат
точно с колко магарешки сили
твоя Марко се дърпа назад?
Кой научен съвет го приема
и дефекта му
кой разреши:
при такава техническа схема
безполезно да мърда уши?
Дядо Слав си припалва чибука
и спокойно отмята юзда:
– Тука
извор под бука
бълбука…
Слез да пийнеш студена вода!
Всмуква дим и към внука си гледа:
– Ти какво се уплаши,

момче?
– Стой, магарето има повреда.
виж, бензина му, дядо, тече.

5.
Мила мамо и тате!
Отдавна
не съм писал ни ред у дома…
Но в такава ваканция славна
как да седна да пиша писма?
Дъжд ме кваси и вятър ме духа,
крача бос,
дишам въздуха чист
и откакто съм хвърлил кожуха,
вързах мускули като щангист.
Ако нашта другарка Петрова
ме съгледа сега,
ще рече:
– Браво! Никъде няма такова
хармонично развито момче!
От едно съм доволен:
че тука
както ходя в полето пешком
с мойта селскостопанска наука
аз съм вече почти агроном.
И сега, ако някой ме пита,
знам, че в нивите жито класи…
Мелят, месят, пекат го на пита
и остава да кажеш:
– Мерси!
Ако сутрин кипи калорично
топло мляко
за всички деца,
то не се произвежда фабрично,
а е дар от коза и овца.
Знам, че жънат комбайните лете,
че меда го събират пчели,
че овенът е мъж на овцете,
волът в черно е бивол,
нали?
Знам, че в локвите жаба цамбурка,
знам,
че котката мишки яде
и че баба ми с простата хурка
най-прекрасната прежда преде.
Мила мамо и тате!
Добре съм,
ще се върна усмихнат и здрав,
пък тогава дано ви харесам
и дано ме познаете:
Слав.

6.
Да,
броеното време е кратко…
А момчето
все още го няма!
Мама вика на татко,
татко вика на мама:
– Виж какво писъмце е написал!
– Значи,
мил му е родният дом…
– Има ясна логическа мисъл.
– Той си казва:
готов агроном.
– Боже, как се променят децата!
– Днес - деца,
утре - вече с бради…
Жено, някой звъни на вратата.
– Я иди да отвориш, иди!
Ха сега де! Кое е момчето
с този куфар,
с перчема смолист?
То е стройно, височко, напето
и прилича съвсем на щангист.
– Добър ден - казва. - Няма да
преча,
идвам в най-неудобния час…
Извинявайте много!
Добре, че
ви открих…
Имам нещо за вас.
И с перчем над високото чело
стрелка двамата с поглед лукав…
– Много здраве - им вика - от село.
– Ама как ти е името?
– Слав!

***

ПОЕМА С ОЧИЛА

Иван Николов

1.
Изпий си млякото,
изяж си хляба
и върху мойто коляно ела…
Знам една приказка за една баба
и за нейните очила!
Тази баба е стара
и, разбира се, слаба,
но говори с особена строгост в
гласа.
И като всяка истинска баба,
очилата ѝ винаги стоят на носа.
По домашни пантофи,
с домашна престилка,
ту старателно търси конец и игла,
ту поправя бушоните баба
Василка,
ту след внука си Ботко
размахва метла:
– Какъв си такъв,
та лудееш за трима?
Я ела по-близо, обеснико мил!
Виж с какво петно си нацапал
килима…
И от новите чашки една си
строшил.
А като се върнат татко и мама,
пак ли трябва да вдигат скандал?
Ще им докладвам,
че никъде няма
син като техния щур-пощурял…
Ботко мълчи,
пластелина си мачка
и върти – като дяволче – хитри
очи…
Бръмчи в коридорчето
прахосмукачка
и баба Василка също бръмчи:
– Това – вика – бивввa, а това –
добрррe…
Това – вика – е лошшшо, а това –
добрррe…
Нямаше ги едно вррееме такива
да се глезят на баббба си…
Чуваш ли, бре!
Ботко я чува,
но Ботко се прави,
че е станал примерен, кротък и
плах…
Тая сутрин Ботко засука ръкави
и какво измисли…
Да се пукнеш от смях!
Хайде, бабо Василке, сложи си
палтото…
На пазар ли отиваш?
Добре, иди!
Само те моля:
внимавай, защото
ще ти се случат разни беди!

2.
Ето:
с нова забрадка и с нова престилка
/като певица от битов хор/
слиза по стълбите баба Василка…
Защото се плаши от асансьор.
Тук вече няма кого да навиква
и затуй си повтаря през крачка,
през две:
– Какво трябва да купя?
Една хубава тиква.
Кило картофи. Кило плодове.
Пакет макарони.
Масло за запръжка.
Саламурено сирене.
Сол и пипер.
Една тупалка, ама с по-яка дръжка.
Една вносна дъвка.
И един капкомер.
Но тук баба Василка възкликва:
– Боже,
какво е направило това дете?
Че то тъй не бива, че то тъй не
може…
Очилата ми няма!
И къде са те?
Държи баба Василка калъфа им
празен
и заканително клати глава…
Ботко, разбира се,
ще бъде наказан,
но на нея какво ѝ помага това?
Отсрещните къщи тъмнеят
зловещо
и всичко нататък се губи в
мъгла…
Очила без баба
са все пак нещо,
но какво е баба
без очила?
И точно както клоунът в цирка
върви по въжето
под купола чер,
върви баба Василка към близката
спирка
и повтаря:
– Тиква.
Сол и пипер.
А как ще успее
да улучи тролея,
кого ще срещне,
къде ще спре…
Хайде да стискаме палци за нея.
Дано всичко да свърши добре!

3.
– Ох, нищо не видя…
Помагай, човече!
Откъде ме намери такъв лош
късмет?
Най-сетне
баба Василка е вече
редовен пътник в тролей № 5.
Всички дупчат билети
и тя се досети,
бръкна в малкото джобче на своя
елек…
– Чакай, бабке, дупчат ли се
билети
между предните зъби на жив
човек?
Тролеят се смее и гледа към нея,
звъни на завоя
и подрънква стъкла…
– Виновна съм, баби.

Ох, Ботко къде е
да ме погледне без очила!
Трима рошоглавци звънят на
китара
някаква песен с луна и звезди…
А баба Василка е стара, стара –
да имаше място
да поседи!
Тази булка е с бебе,
този гражданин – с пъпеш,
а онзи, изглежда, е инвалид…
– Защо ти, момко, не ми отстъпиш,
гледам те млад и възпитан на вид?
Момъкът хитро поглежда към нея:
– Ватман ли искаш да станеш?
Ела…
Само че трябва да водиш тролея
и как ще се справиш без очила?

4.
Край кино „Република”,
край магазин „Билка”,
край сладкарница „Роза”,
край месарница „Дроб”
върви една бабичка с нова
престилка
и сякаш се взира през телескоп.
Кима наляво, надясно кима
и върви край витрини с огрени
стъкла…
Очила без баба
е възможно да има,
но какво е баба
без очила?

Тук някой се смее, там някой
въздиша,
продавач на лотария обещава
късмет…
– Добър ден! –
тя се кланя на стълба с афиша.
– Добър ден! –
на количката за сладолед.
– Добър ден! –
на паметника пред парка.
– Добър ден! –
на дървото, отрупано с цвят.
– Добър ден! –
на оная любезна другарка.
/А тя е рисунка върху плакат./
Едно пионерче дотичва веднага
да помогне на бабата без очила…
Но баба Василка хуква да бяга,
защото го взема за лека кола!
И ще пита една телефонна кабина,
един стълб
и един светофар:
– Абе, другари, откъде да мина,
като съм тръгнала на пазар?
А пазарът е близко,
пазарът пъстрее,
между свойте сергии се побира
едвам,
сочи купища тикви и вика към нея:
– Насам, бабо Василке!
Насам!
Насааам!
И тогава отнякъде с тънко жужене
ще долитне една услужлива пчела:
– Бържжже, бабо Василке!
Дръжжж пътя след мене,
вижжждам, че не можжжеш без
очила!

5.
И тук му е мястото
да се отбележи,
че баба Василка е умна глава,
върви край сергиите с разтворени
мрежи:
– Това – вика – купувам…
И това.
И това.
Подава стотинки на една весела
лелка
и отминава,
навирила нос…
Е, не купи тиква, а купи зелка,
но защо да го правим на голям
въпрос?
Ако Ботко мърмори и ако се
мръщи,
ще му каже само:
– Не те ли е срам?
Но сега няма време, хайде към
къщи –
дано живи и здрави да стигнем
дотам!
Между сергиите, по булеварда,
първо на север, а после на юг…
Две млади шофьорчета бибикат:
– Варда!
Един отрядник я води:
– Оттук!
Регулировчикът си напуска поста
и козирува пред нея напет:
– Твойта работа, бабке, е ясна и
проста -
наляво,
надясно
и после напред!
Едно слънчево зайче отнейде се
стрелка
и в очите на баба Василка расте…
Знае тя,
че за всичко си има табелка,
само че как да я прочете!
Пресича площада, поглежда към
парка,
прекосява пътя на един
самосвал…
И ето:
най-после пред нея се мярка
позната уличка в познат квартал.
Тя ще попъшка по стълбите
кротко
и додето си тупа нозете от прах,
ще натисне звънеца:
– Добър ден, Ботко!
Помагай, чедо, че окъснях.
Ох, очите не видят,
ох, ръцете ми слаби,
ох, проклета старост, без време
дошла…
Ама аз къде съм попаднала, баби?
– В магазина за очила!

***

Стихотворения от Иван Николов

Източник:
https://literaturensviat.com/?p=165

Материала подготвиха:

Петя Маринова и Десислава Бейска

Провери: *Диляна Гаджева*